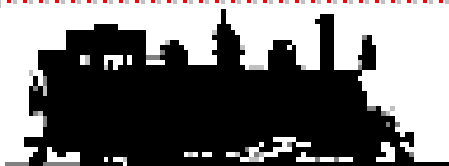

FUNÍCÍ

LOKOMOTIVA

ČASOPIS BEROUNSKÉHO HOROLEZECKÉHO ODDÍLU LOKOMOTIVA BEROUN

Číslo I./2010

vyšlo 23. 8. 2010

BEZ SVOLENÍ ŠEFREDAKTORA MICHALA HLAVÁČE VYDAL:

ADAM VOLDÁN, E-MAIL: ADAM.VOLDAN@SEZNAM.CZ

!!! ZASÍLÁNÍ TOHOTO ČASOPISU JE MOŽNO ZDARMA OBJEDNAT ČI ZRUŠIT NA VÝŠE UVEDENÉ EMAILOVÉ ADRESE !!!

[Kalendář akcí](#)

[Oddílové zpravodajství](#)

[Novinky a zprávičky z Berounska](#)

[Odkazy](#)

[Novinky ze světa](#)

Kecy redaktora

Ahoj všem,

Rozhodl jsem se opět Vám poslat tento spam, doufám, že spíše potěší. Jeho cílem je seznámit Vás s organizačními věcmi, které by se měli nebo mohli měnit, zavést popř. udržet. Původně jsem plánoval vydat FunLok po schůzi, ale nějak se mi to nepodařilo, tak alespoň to stihnu abych oddělil výlety z minulého roku od těch letošních a zároveň nahodil pár věcí k zamyšlení ohledně plánování podzimu. Tedy přináším dva články o akcích jež se udály již v roce 2009, chtěl bych se autorům omluvit za tak velké zpoždění.

Příjemné čtení,

Adam

Kalendář akcí 2010

- **Září** **Výkendoka** - Chtěl bych dodržet 1 výkendovku v měsíci, mě se hodí termín 24.,25.
- **Září** **Kroužek** - Pro nadšence bych rád vedl kroužek již od září, stěna i Alkazar jsou plně k dispozici, nutná pouze účast, já čas mám.
- **Září/Říjen** **Brigáda** - Velmi rád bych stihnul brigádu na stěně před novou sezónou, neboť uděláme-li nové cesty, náležitě si je užijeme, stále je co zlepšovat.
- **Říjen** **Kolešov na Kozelce** - Kozelka jako alternativní místo k legendárnímu Kolešovu, chtěl bych objednat sud piva, kuřata, projektor a chalupu, a společně si jet ukázat, co jsme v uplynulém roce vylezli, kde jsme byli a v případě dobrého počasí si i zalézt na Kozelce. Předběžně 16.,17.
- **Listopad 28.** **Oddílová schůze** - jak jsme dohodli na minulé schůzi, dojde ke změně tradičního termínu, tak aby bylo možné připravit dříve Tatry a vyjednat členství v ČHS a OEAV (pojištění) na 2011 v předstihu
- **Prosinec 18.** **Poslední slanění** - tradičně čtvrtou adventní sobotu (18.12.) bychom se sešli ve Svatém Janu pod Skalou na stěně pod křížem a den zakončili povídáním, popř. koledami v Hostími u Grobiána. Zde už bychom si mohli rozdat ČHSky a OEAVky ☺

[Úvodní strana](#)

Oddílové zpravodajství aneb organizační část

velká stěna

Letos beze změny tj.:

Pondělí 18,00 - 20,00;

Čtvrtek 17,00-19,00 (Kroužek);

Víkend - po telefonické domluvě, nebývá problém zamluvit, platí pro členy zdarma.

Chtěl bych všechny, kteří chodí na stěnu, poprosit o účast na brigádě. Víím, že minule byla účast hojná a za ní bych chtěl poděkovat, přesto těm, kteří nepřijdou a chodí na stěnu, navrhu na schůzi zvýšit členské příspěvky - pro motivaci k účasti.

Bouldrovka

Jako minulý rok:

Pondělí-Pátek: v provozní době sportcentra (squashe), cca 8,00-22,00

Neděle: v provozní době sportcentra (squashe), cca 8,00-21,00

Jinak řečeno, na bouldrovku smíme kdykoliv, když je lokomotiva otevřená a někdo sedí na vrátnici. Paní na recepci mají občas problém když se přijde v 21,15 ale lze se s nimi dohodnout, máme na to právo a obvykle stačí troška slušnosti, tak držim palce.

Výkendovky

Jak jsem si všiml, je to jeden z nejoblíbenějších způsobů jak se sejít a společně zalézt. Jako nový předseda cítím potřebu pomáhat to tmelit (-: A tak se budu snažit, aby každý měsíc snad kromě prázdnin vznikla alespoň jedna akce typu Kozelka/ Yettice ... No uvidíme, jak se to bude dařit (-:

No letos se daří ještě méně než minulý rok, přesto bych to rád prosadil a ustálil ☺

Investice

Jako správce oddílového skladu musím konstatovat, že přibývá lidí, kteří si na sklad zvykli a umí ho používat, doufám, že FunLok bude napříště obohacován právě příspěvky lidí, jež si půjčili oddílový matroš. Již v tomto čísle bude první vlaštovka, článek o Arménii. Přál bych si aby to byla čestná povinnost půjčujícího shrnout, kde byl, co se mu tam líbilo, co se mu nelíbilo a přidat nejednu hezkou fotku.

Toto jsem psal již ve FunLoku I/2009 - moc článků od těch, co si půjčili matroš jsem nečetl, seznam hříšníků:

Blanka Pechačová - Vysoké Tatry 2010, poslala pouze fotky

Jirka Sudík - letní horské soustředění 2010 (pouze fotky)

Jirka Sudík - ferraty s borci z České Třebové 2010

Pavla Žufníčková - ferraty s borci z České Třebové 2010

Bára Jonášová - ferraty Wetterstein 2010 (pouze slib)

Robert Frdlík - ferrat, Karwendel (tomu jsem zapomněl připomenout, tímto se omlouvám, ale trvám na svém)

Ze seznamu hříšníků je zároveň vidět i používanost skladu, jednoznačně vedou sety a helmy, dále mačky a lano. Takže vlastně všechno ☺

Další připomínka fungování skladu: „..., protože někteří ztratili půjčené věci, vytvořil jsem napříště precedens, že zaplatí oddílu částku v ceně nejlevnějšího srovnatelného materiálu na trhu.“ (citát z FunLok I/2009)

Schůze HO Lokomotiva Beroun

členská schůze bude v sobotu od 17,30 v loko baru, prosím všechny, včetně nových členů a dospělých členů kroužku o účast. Pokud byste měli nějaké nápady, co oddíl potřebuje, pište.

Náš web <http://www.hoberoun.cz>

Webové stránky, by si zasloužily daleko víc intenzivní práce, momentálně je zde jen základní info, s minimem grafiky, ale jsou funkční. Spravují je všichni, kteří si zažádali o práva a jsou toho schopni.

„Je zde nápad, že by se dalo vytvořit diskuzní fórum třeba pro velmi snadné hledání spolulezců z řad oddílu.“(FunLok I/2009) - tak fórum máme, ale ještě nesplňuje původní představu, bo má 6 stálých účastníků.

Oddílová knihovna

Aktuální seznam oddílové knihovny není zpracován, nestíhám, bude na webu, zatím je tam neaktualizovaný, pokud byste chtěli jet někam, kde předpokládáte nákup průvodců, napište

dopředu a já vám řeknu, zda ho již oddíl má nebo ne, případně ho může oddíl i proplatit.
<http://www.hoberoun.cz>

Kontakt knihovník: hoberoun@seznam.cz

[Úvodní strana](#)

📍 Oddílová nástěnka občas ji aktualizuji, když je čím a proto pošlejte hlavně fotky a textíky.

Adam

Novinky a zprávičky z Berounska

Nejsem v obraze, omlouvám se. Snad jen bude tu jedna svatba - došlo na Kroupu.

[Úvodní strana](#)

Novinky ze světa

📍 Grandess Jorasses 2009

Grandess Jorasses, 4208m.n.m., Walkerův pilíř - Via Cassin, 6A0, 13 srpen 2009, 13:00, čas výstupu 60 hodin, dva bivaky, Martin Laštovička (Lašta z Hořovic), Honza Srp (Pumpa ze Zaječova)

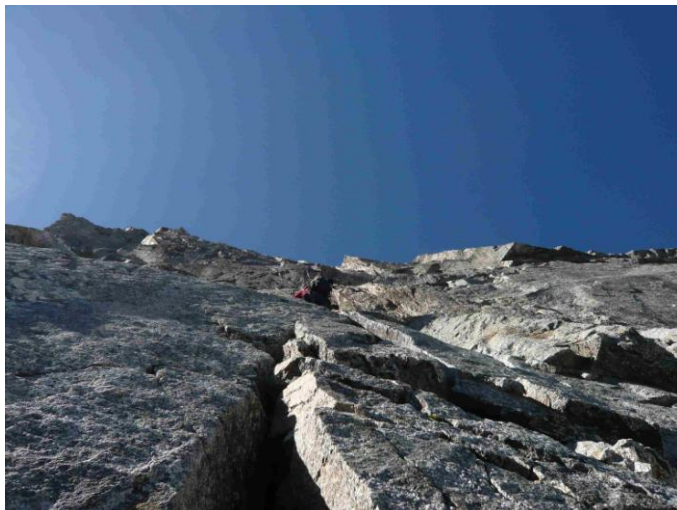
Do Chamonix jsme přijeli nad ránem. Pár hodin spánku na parkáči u zubačky a ráno kontrola podmínek v domě horských vůdců. Počasí má vydržet a podmínky jsou dobré, jen horní třetina stěny má být ještě pod ledem, ale tam už to je prej dobrý. Tak teď už musíme jen vyrazit :-), během hodiny balíme a stojíme frontu na vláček na Montnvers. Snažíme se minimalizovat a odlehčit batohy jak to jen jde, ale i tak jsou na zádech znát. Pro úplnost, 2 lana, 15 expresek, 2 sedáky, 2 skobky, 2 šrouby do ledu, pár smyček, cepíny, mačky, každé jednu větrovku navíc, rukavice, 2 žďáráky, celej salám (křemešník ☺) pár sušenek, 2

bujóny, 1 sušené těstoviny, kousek sušeného masa, kastrolek a malou plynovou bombu.

Ve 12:00 nás vláček vyplivnul na konečné u ledovce Mer de Glace. Davem turistů se skoro nemůžeme protlačit. Házíme pohledy na Petit Dru, neuvěřitelnou 1100 metrů vysokou žulovou jehlu, před pár lety ji vylezli Petr Resch a Honza Míka - výborný výkon. Pak se stěna ale trochu otřásla, shodila pár set tun kamení a od té doby se stěna kvůli padajícímu kamení neleze. Chvilku obdivujeme, ale času je málo a tak rychle sbíháme dolů na ledovec a pochodujeme dál na chatu Leschaux. Jak ledovec putuje dolů do údolí a ve spodních partiích taje, odkrývá celou historii lezení. Všude kolem je docela slušnej bordel - kusy plachet, staré lyže, helmy, konzervy, různé konstrukce i boty. Napadají nás otázky jako třeba komu tyhle věci asi patřili. Nebo za jakých okolností se dostali až sem? Lašta cestou málem přidává svůj díl! Trochu zalaškoval s trhlinou a odřel si koleno (myslel že doskočí a tam kam doskočí bude roztájet sněh. ...Nebyl - zachránili ho rychle vystrčený lokty ;-)) pak už nelaškoval ☺

Odbočili jsme na ledovec Leschaux a po chvilce za skalním ostrohem se před námi vynořila hradba Grandess Jorasses, s nejvyšším vrcholem Point Walker - náš cíl. 1200 metrů vysoká stěna, začíná ve výšce 3000 a končí ve 4208m nad mořem. Oba zvedáme brady ze země, ještě chvilku okukujem a raději přidáváme do kroku. Na chatu přicházíme asi už ve 4 odpoledne, ale stejně je tam beznadějně plno. Dostáváme tedy stan deky a místo vedle heliportu. Jen co stan postavíme začal kolem stěny kroužit vrtulník a my máme možnost sledovat záchranu družstva ze stěny - to ještě netušíme, že za dva dny budeme mít výhled mnohonásobně lepší. Ještě poslední kontrola směru výstupu, večere a jdem spát.

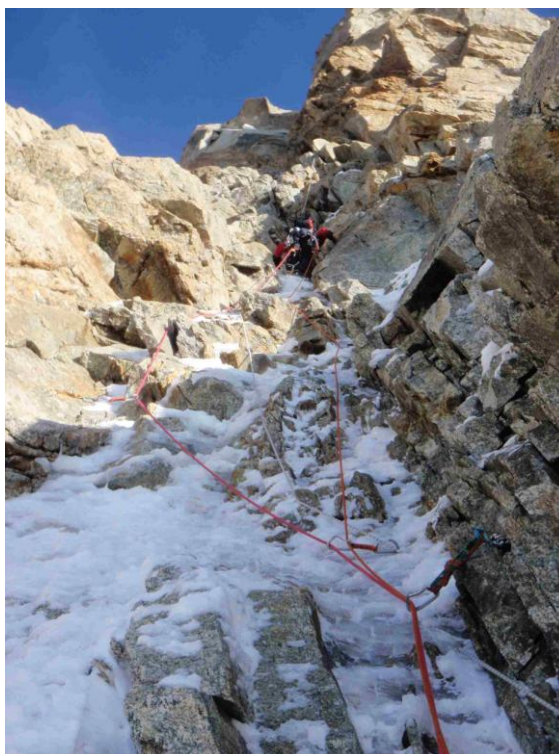
Ani jsme se pořádně nerozvalili a už zvoní budík. Je 1:30 ráno a Lašta dělá, že neslyší, ale nedal jsem mu šanci. Vylezeme ze stanu a na ledovci už pochoduje několik světýlek. Rychlou snídani - jíme ještě do zásoby, a mažem. Jde to docela dobře, jen jednou jsme se práskli na ledovci, takže nás předběhli i poslední němci. Vlastní lezení začíná v 6 ráno. První dvě dýlky jsou v ledu, asi 50° a potom už po skále. Sledujeme němce. Nástup je fakt hroznej, je dost rozbitý, lehký lezení, ale spousta volných bloků a málo možností pro tutový jištění. Každou chvíli letí šutry od těch co si přivstali, jako fakt to docela hvízdá. Naštěstí "nejlepší" zásah jde do batohu. Asi v 10 ráno dolézáme do koutku. Charakter se mění, skála je kompaktnější, obtížnost najednou narůstá. Rebufatův 30m kout, technická dýlka. Lašta to vyhopsal bez batohu, no a já prusíkuju s dvouma krysama. Němcům necháváme fix.

Dál ještě chvílku běžíme a je tu 75m zářez. Chytám se i skob, беру co mi přijde pod ruku a moc se s tím neseru - začíná se připozdívat a bude nutno najít místo na bivak - což podle nákresu je možno o asi ještě 5 dýlek výš, kam dolézáme už za tmy. Průvodce píše "dobrý bivak ve sněhu" = dost ukloněná úzká polička se sněhem a ledem. Vykopali jsme si sedátko ve sněhu, vlezli si do žd'áraku, nohy dolů přes hranu, lano pod zadek a opřeli jsme se o batoh, párkrát jsme hryzli do salámu a celou noc předstírali pohodu. Ráno vaříme sušenou stravu-kolínka s nějakým masem. Má se to zalít vařící vodou a nechat 10minut stát. Vaření nás docela prudí, a navíc bomba začala zlobit, takže se rozhodujeme vyjít pouze s vodou vlažnou - nádherně to křupalo ☺. Ještě pro každého litr vody do láhve a můžeme jít. Překonali jsme i krizi, když se němci pod námi rozhodli pro návrat a zavolali si vrtulník. Při představě, že během chvílky můžeme být dole, v pohodě, u spacáku, supermarketu atd, jsem se pokoušel přesvědčit kamaráda, že pojedeme taky. Správně jsme se, ale rozhodli, že polezeme dál. Navíc jsme němce obrali o jejich jídlo - jdou dolů a vrtulníkem, tak už ho nebudou potřebovat. Poslali 2 sušenky a za 10 minut je už záchranáři vyzvedli ze stěny, pěkně jednoho po druhém. Záchrana v přímém přenosu. Němci jsou 20 metrů pod námi a záchrana probíhá na konci ocelového lanka spuštěného z vrtulníku, tak si s pilotem koukáme do očí. Neodvažujeme se dělat jakékoliv gesto, aby si to záchranáři vysvětlili jako žádost o pomoc. Jako představa nechat se zhoupnout do ocelových lanka z vrtulníku asi 500 metrů nad ledovcem - to musí bejt hustý.

Lezeme dál, přebalili jsme batohy na těžkej a lehkej - lehkej má vždy ten vepředu. Po několika dýlkách ve stínu dolézáme na hřeben, následuje 7 překrásnejch dýlek na hřebeni a už se zase začíná připozdívat. Tady nás předběhlo ještě družstvo horských vůdců - dali Walkera za jeden den !!!! Od místa bivaku a police, kterou nahoře spíše tušíme, nás dělí ještě 4 mixové dýlky za 6. Jsme v poslední třetině stěny a ke slovu přichází mačky, cepíny a skála politá ledem. Lašta vyrazil první, Jde to pomalu, skála je hodně lámavá, ledu občas jen slabá krusta, ale alespoň jsou bloky přimrzlý k sobě. Štand, výměna a jdu do čela, prej už to bude lehčí. Jak jsem to přelez nevím, furt sem hulákal dávej pozor, k..., do Na konec dýku dolezám už za tmy.

Z vysněného bivaku jsou jen dvě malé poličky, každá tak na půl zadku, vítr foukal jako prase, výška 4000 nad mořem. Zafixovali jsme jištění, připravili žďáráky, počkali až kolem prolezou dva italové (usadili se 20 metrů nad námi), a čekali na ráno. Ještě jsme se pokusili vařit, ale foukalo tak, že nebylo možno vařit ani zapálit. Noc jsme vyloženě proklepali - někdy kolem 1 ráno se od Lašty ozývá: "Kurva, já už to nevydržím!!!" Odpovídám cvakáním zubů.

Konečně ráno, vyvalili jsme se ze žďáráků. Vařit nešlo, stále fouká, snažíme se dostat někam do závětrí. Zároveň však ale musíme dál na vrchol. Není důvod trávit ve stěně více času než je nutné, a také už začínáme cítit únavu. Asi 150m pod vrcholem MUSÍME vařit - jsme vyprahlý, že to už dál nejde, potřebujeme vodu. Uvařili jsme si dva kastrólky s bujónem a valíme dál. Lezem už spíš v automatickém modu, poslední dýlka je zase neuvěřitelně rozbitá skála, najednou je ale všechno za námi, Jistím 3m pod vrcholem, aby si Lašta vychutnal pocit vítězství ☺.

Nahoře jsme si poklepali pazourou, na hodinkách máme 1odpoledne a sypem dolů. Sestup vede přes point Whymper a po hřebeni dolů. Na konci hřebene slanit doprava na ledovec, přešlapat kousek po ledu na další hřebínek a po něm zase dolů. a pak po ledovci na chatua dolů do Itálie. Nám se na chvílku zatáhlo, tak si dáváme o dvě slanění víc a na hřebínek se vracíme až dole. V devět večer jsme byli na chatě v Itálii. Večere, pivo, a koma. Ráno už jen pochod do Courmayeru a stopování přes tunel do Chamonix. Tam už naprostá pohoda, na parkáči kámoši z Jičína, v supermarketu jsme koupili vínko, večer se schroupli a ráno (v poledne) valíme domů ☺

Tak čus, Pumpa

📍 Vysněné Chovsgolské jezero 2009

Existuje **země**, která je **exotická**, naprosto bezpečná, pro cestovatele dobře **dostupná**, cestování v ní nenákladné a domluvíte se tu třeba i česky? **Nedotčená příroda**, kde se dá putovat několik dní, aniž byste někoho potkali? Že by **Mongolsko**?

Rudý bohatýr

Naše putování začneme v jediném místě, které nám bude připomínat „naši“ civilizaci. V městě, za jehož vnějšími branami se nalézají rozlehlá pustina s mnoha **přátelskými lidmi** žijícími podle starých tradic a obyčejů. V městě zvaném Rudý bohatýr, v Ulánbátaru. Ano, je to tak, nacházíme se v zemi samotného Čingischána - v Mongolsku.

Tato země nabízí mnoho zajímavých míst. Rozhodování o tom, které navštívit, není jednoduché. My zamíříme na severozápad, k jezeru Chovsgol. Zbývá zajistit jedinou

drobnost, a tou je doprava k tomuto 800 kilometrů vzdálenému přírodnímu skvostu. To můžete udělat buď z tepla domova - ovšem za neskutečnou cenu, anebo až na místě, na zdejším „autobusovém nádraží“. Nacházíte se v zemi, kde cena čehokoli je **otázkou smlouvání**, takže se nebojte počátečních 600 dolarů za pronájem dodávky s řidičem a trpělivě smlouvejte. My jsme se dostali až na částku 250 dolarů. Což za dvou až tří denní cestu po místních cestách necestách je přijatelná cena. Další, ovšem hodně nejistou možností cestování, je autobus. Ten jezdí ale jen občas a lístek na něj seženete za cenu dlouhého čekání.

Další věcí, kterou je vhodné si v Ulánbátaru zajistit, jsou **mapy**. Vynechejte různé turistické prodejny s mapami v měřítku pro Vás nepoužitelným a navštivte „speciálku“ nedaleko kláštera Gandantegčinen, kde koupíte vojenské mapy. Sice v azbuce, ale kvalitní. Existuje také výborná mapa 1:200 000 pro celé jezero - nalézt se dá na internetu.

Cestou necestou

Mongolsko je chudý stát a tak těch pár kilometrů asfaltových silnic v okolí hlavního města ani nepostřehnete a už budete ve stepi. Auto a v něm i vy si budete užívat hrbolatých cest vyjetých koly předchozích vozidel. Tato část Vaší cesty není rozhodně nijak příjemná, ovšem rozptýlením necht' Vám je stále se měnící krajina či zastávky na občerstvení v jurtách a setkání s místními obyvateli. Vzhledem ke kvalitě cest je stále na autě co opravovat, ovšem řidiči jsou zruční a pomáhají si navzájem, takže se neobávejte dlouhých zdržení.

Během cesty budete vystaveni zajímavé zkušenosti, kterou v Evropě těžko zažijete. I když budete mít kvalitní mapu, díky absenci **významných orientačních bodů**, silničních ukazatelů či názvů obcí nebudete po hodině jízdy tušit, kde se nacházíte. A co je ještě zajímavější, tušit to pravděpodobně nebude ani řidič. Není se ale čeho obávat, na cestu je vždy koho se zeptat.

Před branami ráje

Ať už Vaše cesta vede tudy nebo tamtudy, vždy se dostanete do městečka **Mörön**. To leží 100 km před jezerem Chovsgol a je poslední významnou výspou civilizace, kterou budete projíždět. Chcete-li tedy doplnit své vybavení, je vhodná příležitost právě zde. Internet i

pošta fungují spolehlivě, potravin je dostatek a je z čeho vybírat. Ovšem s tábornickým a dalším vybavením už je to horší. Když už něco seženete, jedná se o nekvalitní čínské výrobky. Moc se ve městě ale nezdržujte, místní hotely nedoporučuji. Není nad noc strávenou ve stepi či ještě lépe u jezera.

Než se dostanete k jezeru samotnému, musíte překročit **hranice národního parku** zahrnujícího jak celé jezero, tak přilehlé oblasti. Vstupné je pro našince symbolické a prakticky na neomezenou dobu. A v jurtě u brány parku připravují výborný chušur - placky plněné skopovým masem.

Po pár kilometrech Vás konečně přivítá **Hatgal**, malá osada s jedním ze dvou přístavů na jezeře. Na místním obecním úřadě si tu můžete vyřídit rybářské povolenky, ale platí jen tři dny a jednání s úředníky bez tlumočnicka je skoro nemožné.

Očarování jezerem

Jezero je již na dosah ruky, ovšem v Hatgalu ukazuje jen špetku ze své krásy a majestátnosti. Musíte vyrazit po jeho břehu dále na sever. Po pár kilometrech se dostanete na stezku stoupající k vyhlídce nad jezerem. Tu označuje **Óvó** - posvátná mohyla ze dřeva, kamení a obětí. Obejít ji třikrát po směru hodinových ručiček a přiložit svůj dar je zvykem místních a ve vašem podání důkazem respektu k místním tradicím. Vidíte odtud větší část jezera, které hraje všemi barvami modré a vábí vás ke koupeli. Šestistupňová teplota vody ovšem mnohé odradí ...

Dostáváte se pomalu do centra místního turistického dění - řady jurtových kempů táhnoucích se v délce asi 25 km podél břehu. Kdo vyrazil hledat opuštěnou krajinu bez stop civilizace, nechť tuto část vynechá a nechá se zavézt dál, do míst, kde kempy končí. Ovšem my tu byli koncem června - na samém začátku turistické sezóny. **Kempy byly opuštěné**, obývané jen několika místními. A co bylo příjemné, našli jsme také obchod s potravinami.

Za kempy už začíná nefalšovaná divočina, s každým krokem mizí stopy přítomnosti člověka a vy se ocitáte v jiném světě, jaký jste dosud nepoznali. Tady vládne příroda, nebál bych se říci **syrová příroda**. Slunce shlíží z blankytně modré oblohy na podmáčené louky lemující břeh jezera se záplavou lučního kvítí a ve výhradně modřínových lesích se ukrývají staleté,

všelijak pokroucené exempláře těchto krásných stromů. Kolem Vás poletuje spousta ptáků, motýlů a dalšího hmyzu a vše kontrolují místní hbití hlídači, syslové.

Časem si uvědomíte, že téhle krajině něco chybí. Nejsou tu místa, která byste si určili jako cíl a kam by měly směřovat vaše kroky, jak jste tomu zvyklí při putování u nás. Není kam dojít, cíl je někde před Vámi, nocovat se dá kdekoli ... jste tu naprosto svobodní.

Řeka vytékající z kopce

Potoky a řeky stékající z okolních kopců se ztrácí ve svých suťových korytech a tak Vás široká řeka stavící se do cesty překvapí. V místě, kde se řeka vlévá do jezera, plave v průzračné vodě spousta ryb na dosah ruky. O kus dál je provizorní lávka z položených klád. Buďte zvědaví a vydejte se proti toku téhle řeky. Dojdete na mysticky působící a jistě velice posvátné místo, kde tato řeka v podobě stovky pramenů vyvěrá zpod kořenů mohutné hory. Nechte se pohlitit **atmosférou místa** a ponořte se do pramenů.

Dlouhosrstý jak, Mongolsko

Ger neboli jurta - typické obydlí Mongolů, Mongolsko

Rybí oázy bez ryb

Vlny na jezeře hnané neustávajícím vánkem spolu s vodními proudy vytvářejí uzounké štěrkové hráze - kosity. Za nimi vznikají jezírka odříznutá od jezerních vod, v kterých je voda teplejší a díky tomu hostí i více života. Měla by to být **rybářská eldoráda**. Nemohu to ale potvrdit, **rybolov se nám nedařil ani zde, ani v samotném jezeře**.

Jsou to také místa vybízející k procházkám, která nabízejí exkurzi do hlouby jezera. Na jedné straně jsou mělká jezírka plná života a vodních rostlin, na straně druhé hluboké jezero se svými průzračnými vodami. A na kose samotné spousta nepřehlédnutelných vyplavenin ...

Vzhůru za sibiřskou tajgou

Hory vyrůstající z jezera lákají, a tak stoupáme širokým údolím k průsmyku. Jezero zůstává za námi a je to těžké loučení. Krajina se s přibývajícím výškou mění, modřiny doplňují malé olše a borovice. Na několika krytých místech prosvítají také zbytky sněhu. **Mongolská zima** je krutá, teploty kolem -50°C nejsou vyjímečné. Nám na cestu ale svítí sluníčko, teploty jsou jako u nás na jaře.

Louky kolem průsmyku jsou silně podmáčené, ale přesto nás uprostřed bažin vítá Óvó označující vrchol našeho stoupání. Budeme směřovat dále, přes hory do **planiny Darchad** s osadou **Renčinlchumbe**.

V údolí pod námi teče mohutná řeka odvodňující toto horské pásmo. A právě podél ní vede naše cesta. Jak už jsme si zvykli, voda se často ztrácí v naplavené suti. Ovšem níže po proudu nás čekají časté, a díky studené vodě a klouzajícím kamenům **náročné brody**.

Jak se začínají rozestupovat hory, objevuje se úplně jiná krajina než ta v okolí jezera. Je to

pravá sibiřská tajga, zasahující do těchto míst svým nejjihnějším cípem. Dojem z krajiny graduje i díky bouřlivému počasí a naprosté nepřítomnosti člověka v této části hor.

Říční čarování

Příroda se rozhodla nám ukázat jedno ze svých kouzel. Táboříme v širokém štěrkovém údolí řeky - vlastně v jejím stále se měnícím korytě. Potřebujeme vodu a vyrážíme tedy tam, kde tušíme hlavní koryto. Jenže ouha, všude je sucho. Jdeme tedy proti „proudu“, snad budeme mít štěstí. A skutečně, o tři sta metrů výše trochu vody nacházíme.

Po večeři se jeden z nás vrací od řeky s překvapením ve tváři. V místě, kde bylo před hodinou jen suché kamení, se valí metr hluboká a 50m široká řeka ...!

Renčinclhumbé

Máme za sebou náročné šestidenní putování liduprázdnou krajinou a nacházíme se tisíc kilometrů od Ulánbátaru. Před námi se objevuje osada Renčinclhumbé ležící na planině Darchad. Tato planina ležící pod úrovní chovsgolského jezera je plná meandrujících řek, jezírek a pramenišť.

Samotná osada se skládá z mnoha dřevěných domů a je jedinou větší výspou civilizace na desítky kilometrů daleko. I když, nechápejme toto místo jako výspu západní civilizace. Lidé zde žijící jsou relativně nezasaženi okolním světem a turista se tu vyskytuje ojediněle. My tu potkali jediného, respektive jedinou, a byli jsme za to vděční. Zde je totiž **jazyková bariéra** stoprocentní. Papír a tužka společně s „rukama nohama“ dostanou zabrat. A tak je náhodná mongolská známá ovládající angličtinu k nezaplacení. Pak se třeba můžete vydat na půjčených koních na výlet do okolí ...

Původně jsme se sice chtěli přes hory vydat zpět do Hatgalu, ale nabídka našich nových známých na společnou cestu autem zpět do Mörönu byla lákavější. Přeci jen únava vykonala své a před námi byla spousta dalších zajímavých míst. Přesto je ale určitě varianta návratu přímo přes hory do Hatgalu více než lákavá ...

Ren

čínchumbe je poslední větší výspou civilizace v oblasti, Mongolsko

Motlitebními šátky ověšené posvátné místo - Óvó, Mongolsko

Modřínové lesy lemující břeh Chovsgolského jezera, Mongolsko

CHOVSGOLSKÉ JEZERO

Druhé největší mongolské jezero - Chovsgol - je geologicky mladší bratříček ruského Bajkalu a je tedy vulkanického původu. Leží na severu země v těsné blízkosti hranic s Ruskem. Pro cizince je nejsnáze dostupná osada Hatgal (50.262700S, 100.093100V), a to i letecky. Hladina jezera se nalézá v nadmořské výšce 1645 m n. m.

Délka jezera je 134 km, šířka 39 km a hloubka pozvolně klesá do 262 m. Jeho voda je průzračně čistá a tvoří 2% celosvětového objemu sladkých vod. Vzhledem ke zbývajícím mongolské krajině je celé okolí jezera trochu netypicky obklopeno hlubokými lesy. Zasahuje sem totiž svým nejjižnějším výběžkem sibiřská tajga.

Celé jezero s okolními horami je chráněno národním parkem a celá oblast je chápána jako tranzitní zóna zvěře mezi stepmi centrální Asie a sibiřskou tajgou.

Michala Hlaváče lákalo cestování a život v přírodě odjakživa, a tak se postupně dostával do stále vzdálenějších destinací. První velká cesta vedla na Slovensko, pak přišlo na řadu Rumunsko, Bretaň, alpské země, Korsika. Prozatímním vrcholem byla návštěva Mongolska.

Říká: "Jsem přesvědčený, že nejlepším suvenýrem z cest jsou zážitky a když se mi je podaří zachytit i hledáčkem foťáku." Stránky autora: www.stromolezci.cz.

<http://www.hoberoun.cz>

<http://www.lezec.cz/>

<http://www.horosvaz.cz/>

<http://www.climbweb.cz>

<http://www.montana.cz/>

<http://lideahory.cz/>

<http://shop.mount.cz>

<http://www.boren.wz.cz>

www.summitpost.org

www.camtocamp.org

www.bergsteigen.at

www.topoguide.de

HO LOKO Beroun (zde naleznete i starší čísla FunLoku)

nejčtenější lezecké stránky se spoustou zajímavostí

Český horolezecký svaz

průvodce a horolezecká literatura

časopis Montana

Časopis Lidé a Hory

internetový obchod Petra Vaňka. Dárky a umělecké předměty
vyřezávané, dovážené z exotických zemí Asie a Afriky.

- HO Bořeň (včetně průvodce na Bořeň a okolí)

Dobrý internetový průvodce na hory ve světě

Dobrý internetový průvodce na hory ve světě

Slušný internetový průvodce na Rakousko

Stojí za zmínku, internetový průvodce na Alpy

Úvodní strana

[Úvodní strana](#)